

Anh trai bỏ mặc bố hai lần mổ nhưng được chia đất đầu tiên

Anh trai bỏ mặc bố hai lần mổ nhưng được chia đất đầu tiên

•

<!-

• <!-

->

Bố có mảnh đất ông nội cho, đã sang tên cho anh trai tôi nhưng giấu không cho tôi biết, dù vợ chồng anh bỏ mặc bố lúc đau ốm.

Gia đình tôi có 4 người, bố mẹ đã ngoài 70 tuổi, anh trai 44 tuổi, tôi 42 tuổi, hai anh em đều có gia đình riêng. Anh trai ở Hà Nội, tôi ở Hải Phòng, bố mẹ ở Nam Định cũ (nay là Ninh Bình). Ông bà nội có 7-8 người con trong đó có 3 người con trai, chú út cùng hai con trai đang ở trên đất của ông bà. Ông mất đã lâu, nay chỉ còn bà nội ngoài 90 tuổi, dù bà còn chút minh mẫn và vẫn đi lại được nhưng cũng yếu.

Năm 2025, sau thời gian rất dài mâu thuẫn, giằng co, mắng chửi nhau, mất đoàn kết, các con của ông nội thống nhất được với nhau và tiến hành chia đất. Bác trai cả đi từ năm 18 tuổi đến khi mất không về nữa (vừa rồi được chia đất thì vợ con mới về ra mắt gia đình) được một suất. Bố tôi được một suất 6,2x30m, tương đương 186 m². Thời điểm sang tên giấy tờ cho bố, tôi cũng lờ mờ, không biết rõ vì bố mẹ không nói. Sau câu chuyện dưới đây tôi mới biết lúc sang tên đất của ông nội cho bố, bố sang trực tiếp cho anh trai tôi nhưng không nói cho tôi biết.

Cách đây 4-5 năm, trong một lần vợ chồng tôi đưa bố ra nhà tôi khám bệnh tổng quát đã phát hiện ông bị u tuyến giáp ác tính. Tôi thông báo cho anh trai nhưng vợ chồng anh không nói gì, cũng không quan tâm tới việc ông bị bệnh. Tôi đưa ông lên Hà Nội khám lại nhưng vợ chồng anh trai cũng không ra viện đó để thăm khám cùng bố, không mời bố vào nhà. Sau khám hôm đó, tôi đưa ông vào nhà anh trai, ăn xong bữa cơm trưa, chị dâu và cháu đi lên tầng. Tôi, bố và anh trai ngồi nói chuyện. Anh trai bảo: “Tao bận không nghĩ việc được để đưa bố đi chữa bệnh”. Tôi gọi bố ra sân và bảo: “Con đưa bố về Hải Phòng để mổ và chữa”. Thời gian bố mổ và chữa bệnh, vợ chồng anh trai cũng không xuống thăm bố, không lời hỏi thăm.

Vài năm sau ông lại bị viêm tuyến tiền liệt, vợ chồng tôi tiếp tục đưa bố ra chỗ nhà tôi mổ và chữa, đặt bác sĩ tuyến trung ương mổ cho đảm bảo. Thời gian bố mổ và chữa bệnh, anh trai chị dâu cũng không chăm sóc, không thăm hỏi cũng như không quan tâm gì tới bố tôi. Tôi vì chuyện này mà nhiều năm không nói chuyện với vợ chồng anh trai, dù có gặp nhau ở nhà bố mẹ mỗi khi tết về nói chuyện với anh trai chị dâu. Tôi biết bố mẹ buồn nhưng không thể tự mở lòng được, một số năm cả nhà anh trai và chị dâu không về nhà bố mẹ ăn tết.

Năm 2025 sau khi được bố sang tên trực tiếp cho suất đất ông nội để lại, nhà anh trai mới về ăn tết, vui vẻ trở lại. Thế nhưng gặp mặt, tôi cũng chỉ chào lấy lệ, sau khi bố mẹ bảo rằng anh em gặp thì chào nhau một câu, ăn cơm mời nhau lấy lệ, sau tết nhà ai người ấy về cho xong cái tết.

Vừa rồi về ăn tết, sáng 28 nhà tôi về tới nhà bố mẹ, bố gọi vợ chồng tôi ra quán cà phê gần nhà, bảo có chuyện riêng muốn bàn với vợ chồng tôi. Bố nói dự định sang tên cho vợ chồng anh trai suất đất của ông nội chia, sang tên cho vợ chồng tôi suất đất của bố mẹ đang ở. Bố bảo với tôi, điều kiện là bố vẫn giữ giấy tờ, khi cần bố sẽ bán 5m và tôi phải ký hoặc trả tiền cho bố. Anh em ở riêng ra cho dễ. Tôi đồng ý. Bố nói vậy để mừng hai có đầy đủ cả nhà, sẽ thông báo. Lúc này tôi vẫn chưa biết bố đã sang tên xong cho anh chị xuất đất của ông nội.

Mùng 2 bố thông báo trong bữa cơm, lúc này tôi mới biết ông đã sang tên xong xuất đất của ông nội cho anh trai. Chưa nói xong, anh trai bảo thế 5m kia thì bố tính sao, bố tôi bảo cứ tạm tính như vậy, khi cần thì tôi trả tiền cho bố hoặc phải ký giấy tờ để ông bán. Trong lúc đó tôi cũng nói hay để lại chưa sang tên vội, bố tôi không nói gì. Sau đêm mùng 2 suy nghĩ, sáng mùng 3 trong lúc ăn uống tôi có nói lại với bố là cứ sang tên cho tôi để tránh “đêm dài lắm mộng”, lúc này chỉ có chị dâu ngồi ăn cùng, bố mẹ cũng đồng ý phương án đó.

Sáng mùng 3 cả gia đình tôi lên đường, nhà anh trai dự định mùng 4 mới đi nhưng thay đổi cũng đi luôn. Chiều tối mùng 7 bố gọi điện ra bảo với tôi tạm thời không sang tên đất hiện

tại cho tôi. Tôi hỏi lại thì ông bảo anh trai nói nếu sang tên cho tôi bây giờ coi như nhà anh lại ở nhờ nhà tôi. Tôi bảo tùy bố nhưng trong lòng cũng rối bời. Tôi nói thêm rằng ông bà đừng quan trọng hóa việc con trưởng, thực tế khi lúc ốm đau thì không quan tâm tới bố, lúc có tý lợi ích lại tham lam ích kỷ.

Sáng nay khi mở facebook ra xem, xuất hiện ngay video anh em ăn tết gia đình nhưng xảy ra đánh nhau vì bố mẹ chia đất không đều, thù oán nhau. Tôi nghĩ mà buồn, đành rằng đất là của bố mẹ, cho ai là quyền của bố mẹ nhưng nếu nghiêng về một bên thì đúng là sẽ gây thù oán cho người con còn lại. Thế mới thấy nhiều khi không phải là tài sản mà do không công bằng. Tất nhiên chẳng có gì là công bằng 100% nhưng ít nhất cũng phải tương đối. Là người anh cả trong nhà, việc bố bị ốm đau mà không quan tâm, không hỏi han chăm sóc, không đồng lòng với em trai chữa bệnh cho bố thì đúng là người con bất hiếu, trong khi tài sản của bố mẹ lại muốn lấy cả.

Cuộc đời đúng là cái gì mình làm ra mới là bền vững, là của mình, tài sản của bố mẹ cũng chỉ lưu giữ lại để thờ cúng, hương hỏa sau này. Quán cà phê cạnh nhà tôi cũng là đất của bố mẹ, người anh đã bàn với bố mẹ bán đi lấy tiền mua nhà riêng kinh doanh, người em hiện tại ở trọ nên nghe đâu anh em đang mất đoàn kết. Mỗi lần bố mẹ về quê cúng bái giỗ chạp không có nhà để ở, phải đi ở nhờ anh em và hàng xóm bên cạnh.

Trong bữa ăn, tôi cũng luôn nói với con: “Trong các tội của con người, tội lớn nhất là bất hiếu, vì vậy con hãy sống sao cho phải đạo. Tôi cũng bảo với vợ con rằng hay nói với ông sang tên nốt suất đất kia cho anh trai cả, sau này bố mẹ mất thì mình về mộ thấp hương xong rồi đi, tình cảm anh em chắc chắn sẽ không còn nữa”. Con trai cả 17 tuổi nói: “Bố làm như vậy đi”. Tôi buồn trong lòng, thực lòng là cả nỗi u uất. Cảm ơn mọi người đã dành thời gian để đọc, mong nhận được sự chia sẻ của các bạn.

Nam Khánh